

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.
Razpošilja se v tiskarni.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto VI.

V Celovcu 25. julija 1887.

Št. 14.

Šuklje, Klun, Ghon, Hock, dr. Ferjančič in dr. Vitezič.

IV.

25. maja je govoril dr. Ferjančič in v izvrstnem govoru popisoval, kaka se Slovincem godi v sodnijskih zadevah. V uvodu svojega obširnega govora je povdarjal, da je že po § 13 sodnega reda vsak v deželi navadni jezik tudi sodni jezik. Po tem pravi: „Pomenljivo je, da je ta postava podpisana od cesarja Jožefa. (Čujte! čujte! na desni.) Ta postava je bila ravno 4 mesece po obnem sodnem redu dne 1. septembra 1781 izdana. Na to, da je podpisana ravno od cesarja Jožefa, naj se blagovolijo ozirati gospodje tovariši s Koroškega, kateri sede tudi v deželnem zboru in so člani postavodajnega faktorja dežele, — jaz jim to zato priporočam, ker oni še danes zabranjujejo, da bi se deželni zakonik na Koroškem za slovensko ljudstvo izdajal tudi v slovenskem jeziku. (Čujte! čujte! na desni. Poslanec Ghon: Občine same tega niso hotele! Klici na desni: ktere? Poslanec Ghon: Koroške slovenske občine! Poslanec dr. Trojan: Je torej treba imeti več pameti, kakor občine. Postavodaja! Deželni zbor!)“ Dalje je omenjal: „Na Koroškem še danes prisegajo stranke, ktere le slovenski znajo, po nemških prisežnih oblikah. (Čujte! čujte! na desni.) Prisegovalcem se le pove, o čem je govor. Kdo jim to pove, bom pozneje razpravljal.“

Po tem, ko je sodnijske razmere na Štajerskem na drobno popisoval, vzel je sodnijske razmere na Koroškem na rešeto in govoril tako:

„Čutim se dolžnega, da govorim tudi o sodnih razmerah naše sosedne dežele Koroške, ker te so tako posebne in za naše sorojake tako žalostne, da se morajo razpravljati tu pri posvetovanji justičnega proračuna. Vse neprilichnosti, o kterih sem tožil pri drugih deželah, nahajajo se na Koroškem v izvanredno večej meri. — Na Koroškem se ne godi, da bi se, če tudi le izjemno, pri sodiščih pisalo slovenski, akoravno je tretjina prebivalstva slovenska. Da, na Koroškem se celo redko prigodi, da bi sodnik s slovensko stranko govoril. Sodnik govori na Koroškem s slovenskimi strankami po posredovalcih. (Čujte! čujte! na desni). Kakšne baže so ti ljudje, dovolim si pozneje z nekolikimi besedami pokazati.

Po šolskih razmerah se je na Koroškem skrbelo za to, da je tamošnji domači sodniški stan slovensčine popolnoma nezmožen. (Čujte! čujte!

na desni); in vendar oskrbuje ta in tak sodnijski stan sodne opravke tudi v slovenskih krajih na Koroškem.

Naj bo terorizem Rusov proti Poljakom na ruskem Poljskem hud, in še hujsi na popolno iztrebljenje terorizem Nemcev proti Poljakom na pruskem Poljskem, — vendar si mislim, da celo ondi govori domači sodnik z domačim ljudstvom v njegovem jeziku, kar se pa ne nahaja na Koroškem proti Slovincem, kateri imajo vse polno ustavnih pravic in jezikovno ravnopravnost! (Čujte! čujte! na desni.)

Da se prikrijejo te razmere, trdi se, da nemško prebivalstvo na Koroškem niso Slovenci, ali, ker se vendar to ne da tajiti, — zgodovina, statistika in vse drugo to dokazuje, — trdi se, da njihov jezik ni pravi slovenski.

Če govorim o tem predmetu par besed, ne storim to v namenu, da bi krive nazore gospoda poslanca beljaškili kmečkani občini popravljali, — to so že drugi gospodje poslanci že naprej in izvrstno storili, ko je gospod poslanec za Maribor mislil, da je dvomljivo, — to storim marveč za to, ker se žalibog celo na najvišjih upravnih mestih nahajajo nazori, kakor so jih gospodje poslanci s Koroškega javili, in nam ni vse eno, da imajo ti našo osodo odločujoči krogi enake nazore, kakor omenjeni gospodje poslanci.

Moj materinski jezik ima pregovor, ki pravi, da se že dve najbližnji vasi v jeziku razlikujeta, akoravno le v nekterih glasovih: „Vsaka vas ima svoj glas“. — To raste od kraja do kraja, od dežele do dežele; to se nahaja povsod in se je o tem že govorilo.

Pri Slovincih je še ta posebnost, da so bili podložni nemškimi grajščinam, da v dotiko pridejo z nemškim prebivalstvom v mestih in z nemškimi uradniki.

Onej naravnej razliki pridruži se še to, da so grajščine, mestno prebivalstvo in nemški uradniki ljudstvu nekatere tuje besede vcepili, ktere zdaj ljudstvo govori. — Če torej razvijajoč se jezik poskuša na mesto teh tujih postavljati prvotne izraze, ravna po nekem, tudi od Nemcev vsprejetem pravilu (Tako je! na desni), ktero je slučajno tudi geslo koroškega lista „Freie Stimmen“: „Proč s tujkami!“ V tem oziru torej ni mogoče slovenskemu jeziku in njegovemu razvijanju kaj očitati. Kako neutemeljeno pa in naravnost rečeno — bedasto je trditi, da naše kmečko ljudstvo ne razume pismenega jezika, dokazuje ne glede na vse

drugo, na najneizpodbitnejši način društvo sv. Mohora, katero je po vseh slovenskih pokrajinah razširjeno.

O tem društvu se je že govorilo, vendar hočem tudi jaz nekoliko besed o njem spregovoriti, ker njegova data potrebujem za Koroško.

Društvo je štelu leta 1886 31.687 udov, vsak ud plača na leto 1 gld. in je prejel preteklo leto 6 knjig. Na Koroškem je bilo 3031 udov, ti so torej prejeli nad 18.000 knjig. Letos je poskočilo število udov na 34.800 in je pri tem narastku Koroška z nekim odstotkom udeležena. Knjige te družbe so pisane v najčistejši slovenščini in samo ob sebi se umeje, da ne drugače za koroške ude kakor za druge Slovence. Jaz torej vprašam, ali se da misliti, da si ljudstvo šteječe nekoliko čez 100.000 duš na leto 18—20.000 knjig kupi, če jih ne bere in ne razumi? (Prav dobro! na desnici.) Jaz mar več trdim, da slovensko ljudstvo čuti neprimerno veliko potrebo izobraziti se v svojem slovenskem materinem jeziku, in pravo junaštvo je to, da se ljudstvo, katero se s svojim jezikom pri domačih gosposkah nikjer ne posluša, katero zaradi tega jezika zaničujejo, tako trdno drži svojega jezika (Tako je! Čujte! na desni.) in pravim, da je barbarstvo, da se slovenskim otrokom na Koroškem zabranjuje, da bi se naučili slovenskih pismen. Gospod naučni minister je vedel na vse odgovor dajati, kar se je povedalo o njegovem področju, le razprave mojega čestitega rojaka in tovariša Kluna o koroških šolskih razmerah so ga mutastega napravile. To je zelo naravno. Svoje dobro ime kakor šolnik bi bil v nevarnost postavil, če bi bil le eno odobrujočo besedo o teh razmerah spregovoril. (Istina je! na desni.) Mi Slovenci smo mu — saj se nam je očitalo — predlagali družega sekcijskega načelnika, in jaz bi prav rad Nj. prevzvišenost, če bi bil navzoč, prosil, da bi že čez to poletje nek del drugega časa, ki ga bo imel po tem, ko je dobil drugega načelnika, v to porabil, da temu pedagogičnemu nestvoru (neumnosti) na Koroškem konec stori. (Bravo! bravo! na desni.)

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Kako napraviti zahvalnice?) V 12. številki je „Mir“ sprožil misel: Naj koroški Slovenci gg. slovenskim poslancem odpošljejo zahvalnico, v kateri se jim lepo zahvaljujejo, da so jih tako možato zastopali v državnem zboru; — dalje: Naj to zahvalnico podpišejo vsi rodoljubni Slovenci, ki imajo volilno pravico.“ — Ta misel je na eni strani dregnila v gnjezdo nemško-liberalnih sršenov, na drugi strani pa je zadela v črno na tarči; kati nemško-liberalni časniki hudo razsajajo, Slovenci pa pismeno in ustmeno prosijo, naj „Mir“ naznani, kako napraviti tako zahvalnico? Ta zahvalnica naj se naredi tako-le:

Visokočestiti gospodje državni poslanci!

V državnem zboru ste dokazali, kako se nam koroškim Slovencem godi. Možato ste se potegovali za našo materno slovensko besedo, naj dobi v

šolah in kancelijah svoje postavne pravice. Očitno povemo in potrdujemo, da ste govorili popolnoma po naši volji in po naših željah. Izrekamo Vam svojo najtoplejšo hvalo in zahvalo za ves Vaš trud, ter Vas vse prav lepo prosimo, da nas koroške Slovence, ki v državnem zboru nimamo izmed koroških poslancev nobenega branitelja in zagovornika, tudi zanaprej tako bratovsko in srčno branite in podpirate.

V dne 1887.

To zahvalnico podpišejo po tistih krajih, kjer v občinskem in šolskem odboru sedijo naši možje, občinski in šolski odbori, vsak posebej na svojej poli in pritisnejo svoj pečat. Po krajih pa, kjer imajo občinski in šolski odbor naši nasprotniki v rokah, naj podpišejo zahvalnico vsi možje in žene, ki imajo po postavi volilno pravico. Tako podpisane zahvalnice naj se pošiljajo „Miru“, ki bode vse nabrane ob svojem času odposlal na dotično mesto. Bog daj srečo; reč je jako imenitna!

Iz Grebinja. (Gospod dr. Gobanc.) Replika na povzeti članek iz podjunske doline „Slov. Narod“ št. 137 in „Mir“ od 10. t. m.

1. Ni res, da bi bili gosp. c. k. deželni nadzornik rekli „mich versteht kein Kind“.

2. Ni res, da bi otroci le eno leto v I. razred hodili, ampak tega 2 leti obiskujejo.

3. Ni res, da bi bili g. deželni nadzornik učitelja pokregali, ampak z ozirom na tukajšne okoljščine, kjer se večidelj oba jezika govorita, v cerkvi v obeh pridiguje, in tudi srenjski odbor želi, da bi se otroci kmalu nemško naučili, so me g. dr., ne kakor da bi bili sovražnik Slovencev, ampak kakor vikši prijazno opomnili, si bolj prizadevati, da se bojo otroci v tem času v nemškem jeziku še bolj izobrazili, da se bo učitelju v II. razredu lahkješe godilo, za katero opomembo jes gosp. dr. vedno hyaležen ostanem. Učitelj I. razreda.

Iz Škocjana. (Knezoškof Jožef.) V saboto (2. julija) obiskali so nas in našo cerkev na svojem potu v Doberloves naš novi milostljivi gosp. knezoškof Jožef. Sprejeli smo jih s čestjo in slavo, kakoršna se tako visokemu gostu spodobi. Vse knezoškofovo obnašanje bila je gola ponižnost in prijaznost. Kako težko da jim je djalo, da nas kot trd Nemeč ne razumejo, lahko si bral na njih obrazu; pa ravno tako težko je tudi nam pri srcu, da se že leta in leta s svojim višjim duhovnim pastirjem ne moremo pogovoriti v milej naši matrnejši besedi. — V Doberlevesi so v nedeljo premilost. gosp. knezoškof delili zakrament sv. birme. Ljudi, razun peščice Posilinemcev iz Doberlevesi, samih Slovencev, se je vse trlo; g. župnik Legat je imel izvrstno slovensko pridigo. Ljudje so srčno veseli in hvaležni, da se ni vresničilo, kar se je govorilo, da pridiga bode nemška. — Božja roka naj vodi njih milost gosp. knezoškofa Jožefa na apostolskih njih potih.

Iz Golšovega. (Naša šola.) Že je znano, da pri nas na Golšovem zidamo novo šolo; — pač prav, da bi se otroci kaj naučili brati, kerščanskega nauka in kar je koristno za kmetškega človeka. Vse to se pa more le doseči na podlagi svojega matrnejšega jezika. Kaka šola pa bo pri nas? Kakor slišim, bo menda nemško-sulferajnska; od kod pa to? Mi Golšovljani smo Slovenci, in pošteni katoličani, zato pa hočemo tudi katoliško,

slovensko, pozneje tudi nemško šolo. Pa ravno narobe se bo menda godilo. Slišal sem, da bo nemški Šulferajn iz velike dobrote priskočil ubogim Golšovljanom z enim tisočakom na pomoč, da bojo mogli šolsko hišo zidati. Tako bojo prodali svoje otroke nemško-liberaljnemu šulferajnu! Kdo pa je pripomagal Golšovljanom k tej velikej sreči? Menda Zihpoljski velikaši, ki znajo s prav priliznjeno besedo iz grenkega pelina sladek med narediti. Veliko kmetov je prav nevoljnih zavoljo tega grdega dejanja. Vsa ta nesreča pa pride odtod, ker ljudje ne zastopijo in ne vejo, kam pes tace moli. Naše šolske svetovalce so liberaljci čisto spačili, da ne vejo, ali je pečeno ali kuhano. Čeravno pri nas dozda še ni tistega liberaljnega duha, vendar sosedna sapa vedno piha, da popari, kar je dobrega. Šolski svetovalci Golšovski! Ali vam ni bilo povedano, kaj je in kaj namerava nemški šulferajn; zakaj ne poslušate dobrih naukov? Lahko zna biti, da se bote enkrat še za ušesmi praskali ali prepozno bo. Bog daj, da bi Golšovska šola same modre Salomone izgojevala.

Izpod Dobraca. (Letno žegnovanje v Strajivesi [Hohenthurn] dne 12. junija.) V naslednjem „Miru“ št. 13. popisujeta brata Andrej in pa Jožef Krobath divje obnašanje šolske mladine na den letnega žegnovanja v podružnej cerkvi v Strajivesi. Slednjič stavita vprašanje: „Ali bi se ne dale take nerednosti odpraviti in kako? Prosimo za dober совет?“ Dobro poznam razmere v Ziljskeji dolini. Moj kratek odgovor se glasi takole: „Nič se ne čudita, ljuba brata, da se razuzdano obnaša Strajska mladina. Ta ravno le dela, kar vidi nad odrasčenimi fanti in dekleti. Kako pa ti letno žegnovanje obhajajo, je silno-silno žalostno dopovedati. Le nekaj malega naj naznam. Božja služba na ta den le malokteremu mladenču in dekletu na misel pride. Kratko pred božjo službo pridejo iz oštarij z muziko, med divjim vpitjem in polomom do cerkve, noter pa — ne grejo, ampak postopajo med sv. mešo okoli cerkve, kadijo smodke in vganjajo svoje burke. Ko je božja služba dokončana, zaženejo pri cerkvi tako grozno vpitje in med muziko in prepevljanjem posvetnih pesem delajo tako komedijo, da vsak tujec si misliti mora, da se znajde med ajdi ne pa med kristjani. Kako pa obhajajo božjo službo popoldne, to ravno popisujeta zgoraj imenovana brata v poslednjem „Miru“. Ko pridejo g. župnik v cerkev opravljat popoldansko božjo službo, bile so le samo 3 ali 4 stare ženske v cerkvi. Kje pa so vendar bili burši in dekleta in tudi drugi ljudje (stariši) ves ta čas med vešprami? Plesali so, prepevljali, igrali in popivljali po vseh oštarijah in so tako s tem svojim nekrščanskim obnašanjem v svojo lastno sramoto pred celim svetom prav očitno pokazali, da za Boga, za božjo službo in cerkev jim ni kaj mar, da marveč njihovo cerkveno žegnovanje je le razuzdano, posvetno veselje. Tako opravljajo odrasčeni fantje in dekleta v Strajivesi in tudi še po več drugih krajih Ziljske doline letno žegnovanje svoje cerkve in vsaka beseda dušnega pastirja je v tej zadevi bob ob steno. Ako pa odrasčeni tako vganjajo, ali je tedaj čuda, da po njihovem zgledu poskušajo tudi že šolarji in šolarce? To je zares žalostno, porečeš častiti bralec, da se ravno na tako visok praznik ljubi Bog od svojega

ljudstva mladega in starega najbolj pozablja in žali. Ako pa me tudi vprašaš, kdo da je tega kriv, rečem ti, da dušni pastirji gotovo ne. Zoper take nekrščanske, prav ajdovske navade duhovniki zadosti pridigajo in govorijo na kanceljni, v šoli in v društvu. Vzroki teh razuzdanosti so drugi, posebno pa ti-le:

1. Starši, očetje in matere. Ali ti mar niso vedeli, kako nespodobno se obnašajo njih odrasčeni in neodraščeni otroci na praznik letnega žegnovanja? Mislim, da ne; ako pa jim je bilo znano, ali ni bila njihova sveta dolžnost, svoje otroke poiskati in jih kaznovati? In kdo pa je tudi otrokom dal denarjev za godca in pijačo?

2. Župan, kateri daje licence za nepotrebne plese. Ali je mar treba, da ravno v Strajivesi, ktera skup le 200—300 prebivalcev šteje, vsako leto ne le samo na den letnega cerkvenega žegnovanja, ampak še celó na praznik sv. Štefana v treh oštarijah godce in ples imajo? Jes te potrebe nikakor ne zamorem spoznati. Licence za plese naj se tedaj oštirjem le redkokrat dajejo ali pa se celó odrečejo. — Vzrok, da krščanski duh in ž njim čisto, zmerno in pošteno življenje in razveseljevanje med mladino od leta do leta bolj propada, je:

3. novošegna šola, od ktere pa in zlasti od „šulferajnske“ nemške šole na slovenskih Vratah, kjer ravno tudi Strajska mladina svoj poduk sprejmlje, govoriti nočem; rečem pa splošno le to, da šole naj se rešijo iz pest liberaljnega nemškega „šulferajna“. Ta slovenskim otrokom le nemščino v glavo tešči, za krščansko obraženost pa mu je malo kaj mar; šole naj postanejo spet krščanske, kar zdaj niso.

To so le samo trije po mojej misli najimennitnejši vzroki, zakaj da krščansko življenje sedanje mladine vedno bolj propada. Ti naj se odpravijo — kdaj pa? — Tega le sam večni Bog ve!

Iz Ziljske doline. (Gosp. poslanec Ghon.) Tretjega julija t. l. je gosp. Ghon napravil v Ziljskeji Bistrici zbor, h kateremu je povabil vse svoje volilce. Prišli so vsi njegovi prijatelji in somišljeni iz Podkloštra, Vrat, Strajivesi, Trbiža, kakor tudi iz Čajne, Čač, Smerč in Sent-Jurja. Tudi nekatere kmete so vlovili na Bistrici in v Gorjah. Koliko je bilo zbranih, ne morem povedati, nekaj je bilo pri zboru tudi naših, kateri so prišli iz radovednosti. Ta den se je tudi streljalo, toda streljanje ni veljalo Ghonu, temuč mlademu gospodu tukajšnjemu trgovcu in posestniku, kateri se je ta den ženil in svojo poroko obhajal. V dolgem govoru je gosp. Ghon pravil svojim volilcem, kaj je delal v državnem zboru na Dunaju. Novega nič ni povedal, vse to smo že poprej brali, nemškutarji pa so mu pritrjevali in „bravo“ klicali. H koncu se je Vrašči učitelj gosp. Stisen, gosp. Ghonu v imenu vseh občin zahvalil ali jeclal nekatere besede. Ghon je seboj pripeljal nekatere dopisovalce, vrednika znanega časopisa „Villacher Allg. deutsche Zeitung“, tudi nekega juda.

Z nevoljo je gosp. Ghon omenjal, da poslanci unkraj planin se vtikajo v koroške zadeve. No, no, gospod Ghon, ne jezite se, mi smo Slovenci, ljubimo svoje brate, svoj rod in svojo materno besedo, in tirjamo, da se slovenskemu jeziku konečno pravica podeli po šolah in uradnih. S poštenimi

Nemci živimo vselej v miru in se še sami nemško učimo. Hvala pa vrlim slovenskim poslancem in gospodom, kateri se v državnem zboru tako moško in krepko potegujejo za nas zapuščene koroške Slovence in prosimo ponižno, da bi se ti slavni gospodje tudi zanaprej nas spominjali in za nas borili. Ali to ni nespametno in krivično, kako gosp. Ghon v državnem zboru spodbija vse pravične tirjatve Slovencev, doma in po deželi pa draži mirne Slovence in s puhlimi in praznimi frazami moti volilce?

Iz Velikovške okolice. (Posvečuj Gospodove dni!) Do zdaj smo se le vedno čudili, kako fužinarji ob nedeljah in praznikih delajo, kako po mestih čevljarji tolčejo po kopitih in krojači urno gonijo šivalne stroje. Zdaj pa že pri nas nekteri kmetje nič niso bolje; tudi ti so že začeli nedeljsko jutro jemati svoje vsakdanje orodje v roke in opravljati dela na polju, kakor da bi bil delavnik. Bilo je krasno nedeljsko jutro 26. junija, milo so se glasili zvonovi iz zvonikov naših katoliških cerkev in nas vabili k božji službi. Kaj ganljivo je glas velikega zvona naše sosedne fare iz Tinj odmeval na našo prijazno vas in naznanjal tretjo in zadnjo slovesnost tako imenovane tinske bratne. Razun domačih varhov je šlo vse v cerkev, le pri gospodarju po domače Graceju ni nedelje. Tamo sta dva težaka ali dninarja, ktera sta ob enem tudi njegova gostača ali ofarja, zgodaj vzela kose, pa šla v travnik in kosila celo sveto dopoldne. Ali je to lepo in prav, ali ni to Bogu velika nečest in velik greh? Popoldne sta pa šla pijančevat, da sta še le v pondeljek domu prilezla. Kaj jima izda, čeravno delata v petek in svetek, vse do zadnjega beliča gre za smrdljivo žganje; eden teh že več let ni videl cerkve od znotraj, ker obleke nima. Vsak gospodar, v kterege srcu tli le majhna iskrica bogaboječnosti, gotovo kaj tacega ne privoli, pa tudi ne gleda in trpi nobenega divjega zakona pod svojo streho. To nas vse vaščane jako vžali in boli. Raznesel se bode slabi klic, da na našej vesi kmetje tako slabo posvečujejo Gospodov den, strah nas je pa tudi vedno, da bi nas Bog ne obiskal s to ali uno šibo: Božji mlini meljejo počasno, pa drobno!

Krstnaves pri Dobrlivesi. (Zaljubljeno pismo.) Blagovolite ta-le list, ki ga tukaj priložim in kterege sem danes po naključju v roke dobila, v Vašem občespoštovanem časopisu „Mir“ natisniti in ljudem jasno pokazati, kaj se otroci v sedanjih šolah naučijo. Mladeneč, ki je list pisal, je okoli dvajset let star in je prej ko ne v Doberlivesi v šolo hodil. Pričakovaje, da mi bote voljo spoznili, ostanem s spoštovanjem vaša marljiva bralka „Mira“.

Zaljubljeni mladeneč piše tako-le nemščino: Kieber Karolina Was denfst du Was du So Auf Arst So Schliem Sei nicht warum bieft So Schliem Wen du noch So schliem Werdest So mogf dier nicht a. Wasß Warum Ich dier So gern habe Ich habe dier wegenden So gern habe Ich dier Weil du So Schöhn bieft . . . itd. itd. Ali to ni „Verblödung“? —

Iz Libelič. (Žandarmi) pridejo v Libeliče in bojo stanovali pri g. Lorbergu. Vsi smo tega veseli; žandarmi bojo vsaj strah tistim neprednežem, ki se ob nedeljah in praznikih na kegljiščih

pretepajo in pohujšanje delajo. Žalibog, da pri nas še clo posestnikov in gospodarjev ne menjka, ki se tako daleč spozabijo. Gosp. Lorber je občinski odbornik in gotovo ga bo veselilo, da pridejo žandarmi in gorej imenovane nerednosti odpravijo iz naše občine.

Iz Bilčovsa. (Požarna bramba.) V našej okolici so jeli napravljati požarne brambe. Ni dolgo, kar so jo osnovali v Svečah. Bil sem priča, ko so gosp. fajmošter blagoslovljali novo bandero. Vse mi je dopadlo le samo to ne, da so bramboveci s čeladami ali železnimi kapami na glavi stali in hodili po cerkvi. Ljudje so mrmrali in rekli, da se to vendar ne spodobi, da tega tudi nobena potreba ni. — Tretjo nedeljo po binkoštih so dobili požarno brambo tudi v Kotmarejvesi. Velikonočni pondeljek so se začeli pogovarjati o tej stvari in glejte! že jo imajo požarno brambo. To je šlo hitro in ravno tako naglo je šlo z volitvijo njenega načelnika! Imenovano nedeljo se je po sv. meši oklicalo, da bode volitev in zdajci je tudi bila. Naglost pa je huda reč — in to menda tudi velja o tej volitvi. Vse se čudi, da je za načelnika bil izvoljen gosp. podučitelj Ant. Koler! Ali nimajo Kotmirčanje dosti domačinov-posestnikov, ki bi bili za to čestno in imenitno mesto popolnoma sposobni? To se pravi, samega sebe zaničevati in se tujcem metati pod pete. Kaj bode gosp. Koler počel, ako med šolskim časom navstane požar v kakej bolj oddaljeni vesi? S to volitvijo Kotmirčanje niso prave zadeli, ljudje že mrmrajo in slišal sem praviti, da mislijo nekteri že izstopiti. Slovenci! bodite med seboj: Svoji k svojim!

Izpod Grlovca. (Čitalnica; vas slovenska — šola pa nemška.) Slišal sem praviti, da nameravajo Borovljanci osnovati čitalnico, to je bralno društvo. Ta novica je razveselila celo okolico in pobija prazno brbljanje onih nemčurjev, ki vpijejo, da v Borovljah ne mara nikdo za slovenski jezik. Res je nekaj taci, ki štulijo in lomijo nemščino, da se Bogu usmili in ki hočejo biti Posilinemci. Ogromno več je pa taci, katerim kri ni voda, ki svojo materno besedo spoštujejo in ljubijo ter obžalujejo, da se matrna beseda po šolah v kot postavlja. Veliko je taci, ki so se v starej šoli prav dobro naučili slovenski brati, ti pa, ki se v sedanjej šoli slovenskega niso naučili, vadijo se sami, da to popravijo, kar so v šoli zamudili. Zatorej ni dvomiti, da dobi čitalnica skoraj obilno društvenikov. Bog daj srečo! To bode imenitno za celo Rožno dolino. — Zdaj pa še nekaj: Doma se morajo izšolani fantje in deklice vaditi in truditi, da se naučijo slovenski brati, cesar se v šoli niso naučili! Ali je to prav, ali je to postavno? Gosp. poslanec Ghon je v državnem zboru rekel: „Ferlach ist ein durchhaus slovenischer Ort“ — „Borovlje so skoz in skoz slovenska ves“. Vzemite pa šolski koledar za l. 1887 v roke in berite: „Mit deutscher Unterrichts-Sprache — podučni jezik je nemški“. Ali bi pameten človek tega vrjel?

Iz Beljaške okolice. (Meni vse — tebi nič!) Brali smo, da je nemško društvo imelo svoj shod, ki je bil le „ziemlich zahlreich“ obiskovan, akoravno je bilo že poprej oznanjeno, da bode govoril gosp. dr. Luggin o tistih govorih, ki so jih v državnem zboru slovenski poslanci imeli o

slovenskih zadevah na Koroškem. Gosp. dohtar pa ni povedal ničesar novega, ponavljal je le, kar so gospodje v državnem zboru rekli, trdil je, da to vse ni res, vzela nekaj soli in popra, potrosil gospode poslance, njihove govore in trditve ter vse vkup na smeh postavil: Slovenci so popolnoma podjani, da se ne ganejo več! Res čudni tički so ti nemško-liberaljni gospodje! Ali je mar prenapeto ali nepostavno, kar so gg. državni poslanci tirjali? Dajte slovenskim otrokom slovenske šole, — postavljajte po slovenskih okrajih uradnike, zmožne tudi slovenskega jezika! Kdo bi si misel vzela, da bojo te res zmerne in pohlevne, postavne in pravične tirjatve tako hudo razkačile ravno tiste gospode, ki besede: svoboda, enakopravnost, omika, napredek, pravičnost, vsakemu svoje itd. na jeziku nosijo, Slovencem pa ne privoščujejo ne črnega za nohtom? S takimi lažiliberaljci je zastoj se prekarjati. Na Koroškem so na konji, imajo vso oblast v svojej pesti in vsako dokazovanje in sklicanje na ustavo in postave je bob ob steno: Meni vse — tebi nič — to je lažiliberaljcev staro geslo!

Na Štajerskej meji. (Novi zvon in nekaj še bolj novega.) Na spodnjem Koroškem se je sedaj žito dobro obneslo, sena je toliko, da mesarji že telet ne zamorejo najti. Zato se lahko veselimo našega preljubljenega vladika Jožefa, ki so tako dobrotljivo in modro vsem duhovnikom svoje škofije zapovedali, da morajo pri sv. mešah do mesca oktobra vsak teden petkrat žebrati molitve, naj nas Bog varuje hudega vremena. Pa tudi naše občine so vse hvale vredne. Prizadevajo si ples in vsako pohujšanje zabraniti in se tako božjega blagoslova vredne skazovati. Posebne hvale vreden pa je gosp. Bernard Bernardi, novoizvoljeni predstojnik občine Dolnjega Dravbrega; blagi mož svojo vero očitno spoznavlja in je takošne plesne oestro prepovedal. Žarad tega se tudi novi zvonovi blagoslovijo in se pri blagoslovljenju moli, naj bi vsegamogočni Bog nas obvaroval hudega vremena in toče. Ravno to se je godilo, ko se je 17. julija t. l. na den sv. Lekšeja ali 7. nedeljo po binkoštih pri romarskej cerkvi sv. Križa nad Črnečami blagoslovil novi četrti zvon. Pa žalibog, da ne menjka tacih, ki hočejo ples (Plösch-tänze) ob nedeljah in zapovedanih svetkih napravljati. So žalibog gostilničarji, ki se tujih grehov nič ne bojijo, pa tudi Boga ne, akoravno Božjo roko vidi vsak, kdor ni popolnoma slep. Letos namreč so nekje v nedeljo po noči plesali, in tretjo noč je že ogenj na strehi tega oštirja plesal. Drugega oštirja je Bog sam s tem posvaril hotel, da je ravno tisto nedeljo, ko je raj napravil, po noči brodovski hlapec na ladiji skoraj utonil. Prevažal je v temnej noči na ladji v tisto in od tiste oštarije ljudi, pa Drava ga je skorej požrla. V kratkem potem je pa druga nesreča zadela ravno tega gostilničarja; šajka namreč njegova se je na mostu pri Dolnjem Dravbregu razbila. Pa čujte še, predragi čitatelji! nekaj čisto novega, kar svet še ni čul, pa menda tudi nikdar več čul ne bo. Nekega tretjega oštirja je nekdo posvaril, da romarje s plesom pohujšuje. Pa temu se je oštir tako-le odrezal: „Ali ne veš, da je Kristus tudi plesal?“ Od njegovega jokanja in solz sem že slišal in bral, pa da bi se bil Kristus kdaj smejal ali pa še celo plesal, tega pa še nisem čul nikoli.

Iz Šent-Lorenca v puščavi. (Visoki gostje. Dne 27. junija je prišlo veliko imenitne gospode k nam; obiskalo nas je gozdarsko društvo! Se ve, da smo Šent-Lorenčani te visoke goste dokaj slovesno sprejeli. Ves kraj je bil lepo okinčan in gosp. župan je gospode v lepem govoru prav častno pozdravil. Nekemu gospodu pa to ni bilo zadosti, in jel je prav po taktu vmes govoriti in Slovence sramotiti. Temu lažiliberaljcu bi pa svetovali, naj bi tistega ljudstva, od kterega živi, ne sramotil, ampak častno o njem govoril. To je tista strašanska olikanost in kultura, s katero se naši nasprotniki tako radi in širokoustno bahajo: Prava podoba narodnega odpadnika v nemčurskem kožuhu. Kakor se sliši, ste tega gospoda dve Slovenki izšolati dale. Tako lepo se kaže nemškutarska hvaležnost: za sprejete slovenske dobrote le grdobo in osramotenje za Slovence!

Kaj dela politika.

Svitli cesar in cesarjevič Rudolf sta se vrnila iz svojih potovanj iz Dalmacije in Galicije domov. Prepričala sta se gotovo, da so jima do smrti verni in vdani tamošnji slovenski prebivalci. — Politika pa ima sedaj svoje počitnice. Imenitno je, da se je v Zagrebu napravil nov deželnozborski klub pod imenom „Zmerna opozicija“. Načelnik mu je grof Ivan Draškovič, ki je časnikarskemu društvu daroval 30.000 gld. Sicer pa uboga, od svojih sinov izdana Hrvaška! — Nemški cesar Viljem je prišel v Gostinjski; peljal se je skoz Tirolsko in je bil povsod spodobno sprejet. Z našim cesarjem bodeta se pozdravila v Lendu. — Nemčija in Francija se vedno med seboj pikate in dražite; — Bog ve, kaj se speče iz te moke? — Na Bavarskem postane sedanji vladar Luitpod pravi kralj; kdor ima oblast, naj ima še ime. Konservativci pa Luitpoldove vlade niso kaj veseli. — V Belgiji se suče svet tako, da bode sedanje konservativno ministerstvo prej ko ne padlo. Ministerstvu menjka prave odločnosti in srčnosti: Šviga švaga čez dva praga, to ni nič. — V Angliji so sprejeli vse postave zoper Irce, pa imajo tudi svoje križe s Turčijo, ki noče plesati v Egiptu in Bolgariji, kakor oni piskajo. — V Italiji stopa rimsko prašanje z vso močjo na den. Ako se papeževi privrženci udeležé državnozborskih volitev in zmagajo, kar ni le mogoče, temuč celo verjetno, in v zboru zahtevajo Rim za papeža, kaj bo potem? Vlada se ne bo mogla temu udati, parlamentu pa tudi ne ustavljati, kralj pa tudi z lepa ne zapusti Rima; nastala bi tedaj brezkončna zmešnjava, iz ktere bi se na vse zadnje porodila anarhija in splošen upor. Vatikan je Italiji Ahilova peta. V Italiji se je spet pokazala kolera. — Turčija pogodbe z Anglijo zastran Egipta ni potrdila, tudi menda ne bode potrdila volitve princa Ferdinanda Koburžana za kneza Bolgarskega, vse to zavoljo Rusije, ki ima zdaj močno roko pri sultanu. To seveda drugim vladarjem hudo smrdi. — V Srbiji je zdaj vsaj na videz vse poravnano; kralj se je s kraljico spravil in Ristič je prvi minister, pa večni Bog ve, kako dolgo. — V Bolgariji so volili novega kneza. Voljeni princ Ferdinand Koburžan je še le 26 let star, oficir v naši armadi in Bol-

garom tujec po veri in jeziku. On je volje prevzeti ponudjeno mesto, ako ga potrdijo vse velevlasti. Kar pa se menda ne bo zgodilo, ker Rusija vedno nasprotuje. Princ se menda sam poda v Petrovgrad, pa bode javeljne kaj opravil. Kaj počne potem Bolgarija, se ne ve? Brati je bilo, da sobranje voli poprejšnjega Aleksandra Batenberžana, ali pa, ako ta ne prevzame, razkliče republiko; potem pa na Balkanu nastanejo hude homatije.

Gospodarske stvari.

Gotova pomoč proti davici ali difteritiki.

„Novice“ pišejo to-le: „Kakor hitro se je v kraju davica kazati začela, naj se človeku, ki na tej boleznini oboli in čuti bolečine v grlu, okolu vratu naveže ohladkov, po skušnjah najboljša: svežega kislega zelja, kakoršno se ravno iz kadi vzame. Dalje vzame naj se tri četrtine navadnega kozarca (glaža) čiste vode, v katero naj se kane štiri kapljice hude in očiščene žveplene kisline (hudičevega olja), kakoršna se more v lekarnicah (apotekah) dobiti. Voda in žveplena kislina mora se do dobro skupaj pomešati. Odraščen bolnik to z žvepleno kislino okisano in pomešano vodo potem vso h krati popije. Otrokom dá se pa v dveh, treh presledkih od ene četrt do pol ure, vsakokrat enoliko popiti. Ako bolniku pri tej boleznini kri hudo v glavo sili in se mu začne mešati, dá se mu na pičlega $\frac{1}{4}$ litra čiste vode štiri kapljice homeopatično prirejene tinkture „Belladona“. To zdravilo jemlje potem odraščeni bolnik na vsaki dve uri po eno jedilno žlico; otrokom daje se pa na vsaki dve uri le po ena mala (kafetarska) žličica zavžiti.“

Za poduk in kratek čas.

Grd skopuh je prišel ob vse.

(Narodna pripovedka. Spisal Podrgais.)

Bili so trije bratje, ki so podedovali po svojem očetu vsak pol mernika denarjev. To zve bogat, sila skop grajščak. Toliko so ga ti denarji mikali, da se neki den napoti k tem trem bratom. Kako da jih bo za denarje zvil, se že v naprej prav srčno veselil. Pride do imenovanih bratov. Ravno so želi. Pokliče najstarejšega zmed njih k sebi ter ga prijazno nagovori: „Slišal sem, da so ti oče pol mernika denarjev zapustili; veš kaj, pojdi k meni služiti, jes ti jih bom še pol mernika pridal, da jih boš celi mernik imel. Samo to ti povem, ako boš ti prej jezen kot jes, denar zapadeš. Tako dolgo ostaneš pri meni, da bo eden naju jezen. Boš ti prej jezen, zapadeš jih ti; ako pa jes, zapadem jih jes.“ Napravil ga je skopuh, da mu obljubi priti. Koje ko pride mu reče, naj gre na polje proso sjet. Solnce je bilo silno vroče, neusmiljeno ga je peklo. Ves nevoljen pride domu. No, ali si vsejal? Sem, mu odgovori. Ako bi moral še enkrat v takej vročini sjati, rajši vse popustim. Pa vendar menda jezen nisi bil? Kdo bi ne bil jezen v takej vročini celi den na polju biti, ako mu še tega treba ni. „Si že zapadel denarje, zdaj si le drugod službo

išči, pri meni si že doslužil.“ Ves žalosten mora grad zapustiti: denar je bil zgubljen. — Skopuha grajščaka pa začno denarji mlajšega v oči bosti, tudi te moram dobiti, si misli skopuh. Kakor prvega ravno tako družega napravi. Tudi ta mora proso sjet iti. Vseje ga. Ko domu pride, praša ga gospod, ali je vsjal? Hlapec mu pritrudi. Zdaj pa pojdi, pa poberi kar si vsjal. Kaj si le domislite, kako ga pa morem pobrati, ker je tako drobno? Mar mi kaj drugega delati dajte. „Kaj ne, ti si jezen“, ga vpraša gospod. Kdo bi se vendar ne jezil nad tako neumnostjo? „Ljubi moj! ti si že doslužil pri meni, vrh tega si še denarje zapadel s svojo jezo; le poberi se iz moje službe.“ Žalosten in ubog odide.

Zdaj jo še k tretjemu pobere in ga ravno tako misli namazati. Ko se pogajata, reče tretji brat grajščaku: Pol mernika je premalo, še oni mernik mora zraven biti, ki sta ga brata pri vas pustila. Gospod mu dovoli. „Gotovo mernik dobiš ako bom prej jezen kot ti“, mu reče gospod.

Tudi ta je moral proso sjeti, pa vedel je, da ga bo moral spet pobrati, skopje jama in žakelj vanjo dene. Domu prišlega pobara, ali je delo dokončal; zdaj pa vsejano proso spet poberi! Hlapec gre in vzame žakelj iz jame. „Ti si pa že bolj pameten kot una dva. Zdaj boš pa krave v brezje gnal“, reče mu gospod. Pri paši ga začne dolg čas tretji. Kar jo primahajo trije kupei k njemu. „Krave nam prodaj“, nagovori ga eden izmed kupcev. „O če jih le kupite, vse prodam. Samo en kravji rep si izgovorim in rep bo moj.“ Kupei mu denar naštejejo in krave odženejo. Brž spleza na bližnjo brezo vrh breze pa rep priveže. Domu gredé si misli: če grajščak kaj po kravah praša, porečem, da so v nebesa všle, samo ena je svoj rep na brezi pustila. Skopuh leti sam v gozjd gledat, da se prepriča. Šembrano se je kislodržal.

Drugi den ukaže mu prešiče na močvirje gnati. Tudi te vse od kraja prodá, samo rep od vsakega si izgovori. Zopet denarje vleče, pa brez prešičev domu pride. Prav černo gospodu tako govori: Preljubi gospod! vsi prešiči so se v močvirju pogreznili, toda repe še ven molé. Pojdite zmenó, morebiti da jih vsaj nekoliko rešiva. Vlečeta, vlečeta, ali vsak rep se jima izpuli. Žalosten in truden se gospod domu poda. Zdaj še le začne gospodu po glavi šumeti, kako se bo ta štrema razmotala. Brž hlapca spet od doma pošlje s pšenico v mlin; naj tam počaka, da se zmelje. „Potlej jo pa domu pelji“, mu prav na srce položi. Mlinar zmelje, on pa na svoj dom moko vleče. Prazen pride v grad. Gospod ga praša: „Ali je že doma moka?“ „O že davnej. Mati že bratoma gotovo žganke vadijo.“ Zopet se skopuh straši: „Joj meni, joj meni ob vse bom ob vse!“ Kaj je početi? Hiti kuharico prašat, kaj mu je začeti? Začne jej pripovedovati, da se ne more več zdržati jeze. Zvita kuharica pravi: „Dajte mu puško, ki je že sedem let nabasana, da jo sproži, puška se bo razletela in ga gotovo usmrtila.“ To se bo tako naredilo: „Na vrtu je lepa hruška, ki je letos zlo polna. Rečite mu naj stražit gre, ker so jeli jo ljudje obirat hoditi. In če na trikratno prašanje: kdo je? nič odgovora ni, naj streli. Gotova smrt ga čaka. Na hruško pa jes pojdem, mene gotovo ne zadene, ker puška ni nabasana.“ „Dobro, dobro“,

odgovori gospod. Že je na straži zvečer; hlapec komaj čaka, da bi kaj prišlo. Še eno kroglo bom pridjal, gospod jo je gotovo premalo nabil, ker je tak skopuh. Tiho se prilazi kuharica in zleze na hruško. Hlapec zavpije: kdo je? Ni odgovora, zdaj se za- bliska — tresk — kuharica je mrtva v krvi na tleh. Zlo se prestraši gospod, ker je ukazal streliti. Velikega strahu celo noč ni oči zatisnil. Še le drugi den zvečer pride k hlapcu: „Nocoj, ko se domu pripeljem, mi moraš tako posvetiti, da mi še nikoli nisi tako. Ob enajstej uri sem doma, le skrbi, da mi lepo posvetiš.“ Čakaj, jes ti bom posvetil, da me boš vesel, sam pri sebi pravi. Ob pol enajstih grad na vseh štirih voglih gori. Od daleč se že vidi kočija, ki ravno ob enajstej uri pridrdra. „No gospod, ali vam nisem lepo posvetil. Gospod, saj ste mi ukazali, naj vam posvetim, da vam še nikoli nisem tako, drugači ni bilo mogoče, da sem grad zasmodil. Pa ne, da bi jezni bili!“ „Ali je kje človek, ki bi se jeze mogel zdržati: krave si mi zapravlil, prešičev nimam, kuharico si mi vstrelil, zdaj mi še grad zasmodiš.“ „Gospod jezni ste; dva mernika denarjev sem, zakriči hlapec, da se gospod strese po celem životu. Zdaj vsaj veste, da tudi kmetice sin nima ajdovice v glavi in da se ne dá vsaki koj, kot bi mahnil, preslepiti, če ravno je iz kmetov. Dati je moral denarjev dva mernika, prišel je ob vse in slednjič še bil v ječo obsojen, ker je hlapcu ojstro zaukazal streliti.

Smešničar.

Nek zdravnik je ozdravljaj bolno gospodičino bogatega grajščaka. Poklican pa je bil k nekemu oddaljenemu bolniku, tako da tri dni gospodičine ni mogel obiskati. Štrti den jo prisopiha na vso sapo in potrka na grajščinska vrata. Vrtar pride odpirat. Ko zdravnika zagleda, reče mu: Oj ne trudite se več gori, gospodičino smo že danes zjutraj pokopali; ona si je tudi brez Vas pomagala.

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. 10. julija se je v cerkvi sv. Duha kaj lepo in ginljivo obhajala svečanost slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Veliki oltar je bil lepo okrašen, na stranskem oltarju pa je bila med cveticami in svečami velika podoba obeh svetnikov. Cerkev je bila natlačena in zunaj cerkve vse polno ljudi. Pele so se slovenske pesmi, pridigal je slovenski pridigar in nunski spovednik gosp. Keznar. Poslušalci so bili do solz ginjeni, in se bojo te prelepe slovesnosti gotovo spominjali dolga leta! — Okrajni šolski svet v Velikovecu razpisuje učiteljsko službo na ljudske šoli v Pliberči in trdi, da ni treba, da prosilec zna tudi slovenski. — „Mir“ je pisal: „Gosp. Gobanc je pokaral učitelja prvega razreda, da je vse «zu wenig deutsch, die Kinder verstehen mich nicht.»“ Te besede so „Fr. Stimmen“ tako-le ponatisnile: „Dr. Gobanc tadelte den Lehrer der ersten Classe, dass Alles «zu wenig» deutsch sei und die Kinder ihn kaum verstehen.“ Ali je to pošteno? — Celovška gimnazija je letos štela 370 dijakov, med njimi je le 53 Slovencev. Realka je štela 170 učencev, med njimi so le

4 Slovenci. — Beljaška gimnazija je štela 156 dijakov, med njimi je bilo le 14 Slovencev. — Na Rutah pri Hodišah je dve leti star deček v vodi utonil. Njegova babica je zanemarjala na njega paziti. — Neka dninarica je v Celovcu pri spanji svoje 10 mesecev staro deklico zadušila. Ta in babica pridete seveda pred sodnijo, — glejte na otroke! — V Ločah pri Rožeci je nek kmet v globok prepad padel in se ubil. — Podkovsko skušnjo je hotelo letos napraviti 20 mladenčev; 7 med njimi je obiskovalo podkovsko šolo in napravilo dobro skušnjo; izmed unih 13 jih je le samo 6 obstalo pri skušnji. — Gosp. baron Pino, deželni predsednik v Bukovini, je 1. julija na svojej grajščini v Kohlhofu pri Velikovecu obhajal svojo srebrno ženitvo. Ob desetih je bila božja služba v cerkvi in potem obed. Od vseh strani so dohajali telegrami. — Preskušnje za Celovško gimnazijo so bile 16. in 17. julija, druge pa bojo 16. in 17. septembra. — 4. julija — na predvečer slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda — so vrli Kotmirčani dva prelepa kresa prižgali, enega proti Rožnej dolini, drugega proti Celovcu. „Fr. Stimmen“ so pa sanjale o velikem požaru, ki so ga videli tisti večer proti Kotmarejvesi. — V Šent-Lenartu lav. doline je 12letni fant svojemu gospodarju zažgal posestvo; to je že drugo posestvo, ktereja je ta fant zažgal.

Na Kranjskem. Izvolitev deželnega glavarja grofa Thurna predsednikom kmetijske družbe kranjske je cesar potrdil. — Gosp. dr. Jarnej Zupanec, c. k. notar v Ljubljani, pristopil je mej pokrovitelje družbe sv. Cirila in Metoda. — Deželni odbor kranjski dovolil je po toči poškodovanim občinam na Dolenjskem 2000 gld. podpore. — 14. avg. t. l. razkrila se bode v Idriji spominska plošča ranjkemu velezaslužnemu škofu Ljubljanskemu Antonu Alojziju Wolfu v spomin.

* (Banka „Slavija“) poslala nam je svoje poslovno poročilo za leto 1886. Iz tega posnemamo, da je imela v preteklem letu 100.240 članov, kterim je zavarovala kapital 178,414.208 gld. 31 kr. Samo za življenje bilo je zavarovanih 40.497 oseb za 22,835.193 gld. 31 kr. Njeni rezervni in poroštveni fondi iznašali so koncem minulega leta 6,725.239 gld. 54 kr. Od leta 1885 pomnožili so se ti fondi za 140.593 gld. 46 kr., dasiravno se je vlani izplačalo članom podedovanjskih društev 466,492 gld. 28 kr. Vse premoženje bankino naloženo v vrednostnih papirjih, v posojilih na lastne police, v hipotekah, v posojilnicah in v poštni hranilnici, iznašalo jo 6,547.858 gld. 21 kr. Za škode se je izplačalo v letu 1886. 1,264.503 gld. 24 kr., v vseh osemnajstih letih bankinega obstoja pa 11,860.321 gld. 31 kr. — Iz tega kratkega posnetka iz obširnega in jako pregledno sestavljenega poslovnega poročila vidno je, da banka kljub napadom nemških listov stalno napreduje in da more njena uprava z mirno vestjo gledati v bodočnost.

Na Štajerskem. Akademski senat c. kr. Karol-Francove univerze v Gradcu je izdal ojstro prepoved zoper dvboj. „Takošnej surovosti, kakor je jela tu iti na den, morajo se postaviti meje in se bode akademička gosposka z vso silo, z vso svojo močjo grdej navadi dijaških dvbojev stavila po robu“, pravi senat. Žalostno, —

kruta surovost se razširja clo med dijaki! Slava slovanskim visokošolcem v Gradcu; kajti ta ukaz zoper dvojoj se glasi: „An die deutsche Studentenschaft“. — Na Slatini (Sauerbrunn) je bivalo pet škofov, eden clo iz Afrike. Ta ima seboj svojega dvorskega kaplana, ki je ogljenočrn zamorec. Ta je bil letos posvečen ter je dr. teologije. V cerkvi sv. Križa pri Slatini je imel neko nedeljo slovesno peto mešo in ljudje so občudovali njegov svetločno polt, kakor tudi njegovo lepo petje. — 25. junija so šli trije šolarji se v Savinjo kopat. Dva neporedneža sta 10 let starega Miha Vavpota tako dolgo vlekla v vodo, da ga je neka globel požrla. Mrtvega so iz vode potegnili. — Pri volitvah za okrajni zastop v Ptujci so zmagali našinci. Slava razumnim kmetom! Stali so kot skala, ter se niso dali nikakor pregovoriti. Na narodnem domu so vihrale zastave! Vse je bilo veselo! Ptujski okraj je za vselej naš! Bog in narod!

Na Primorskem. Presv. naš cesar Franc Jožef so bili v Pulji. Tje so se podale deputacije Istrskih občin: Buzet, Kastva, Materija, Podgrad in Pazin in še iz mnogo drugih narodnih občin. Cesar so jih prav milostljivo sprejeti blagovolili. Prosile so občine, naj se v Pazinu napravi hrvaška, v Trstu pa slovenska gimnazija.

Duhovniške spremembe v Krški škofiji.

Fare so dobili č. g. Laznik Jožef faro Šent-Peter v Kačjem dolu, Kališnik Šim. faro Šent-Martin pri Beljaci, Kubica Jož. faro Radečinje. Č. g. Ogriz Jan. pride za provizorja v Medgorje. Č. g. grejo za kaplane: Wagner Jož. v Tinje, Harter Janez v Wolfsberg, Kolarič v Črno in Veližič Ant. v Šent-Peter na Peravi. — Umril je penzioniran župnik g. Mayer Janez. R. I. P.!

Loterijske srečke

od 16. julija.

Line	40	26	79	18	29
Trst	88	36	41	71	27

Oglasila.

Služba cerkovnika in organista v Črnečah in pri sv. Križu se razpisuje. Kdor hoče to službo dobiti, naj se oglasi do 1. septembra 1887 pri cerkvenem oskrbništvu v Črnečah, pošta Unterdrauburg.

Hubnerjevo posestvo v Zabnatah — občina Medgorje — se iz proste volje prodaja. Ima 75 birnov posejanja, 160 meterskih centov sena, gore za hišne potrebe in vse je prav lepo uravnano. Pri tem posestvu se lahko napravi zdravilnica za bolnike, ki se hočejo z mlekom ozdravljati. Tudi je pri njem kovačnica, kjer si kovač more vsako leto prislužiti tisoč goldinarjev. Več pove **Valentin Leitgeb** v Šent-Petru pri Grabštanju.

Lastnik, izdajatelj in odgovorni urednik Andrej Einspieler. — Tiskarna družbe sv. Mohora v Celovcu.

Ure za zvonike

po najnovejši in sedaj najboljše sestavi, na minute idoče, oskrbljuje podpisani s petletnim jamstvom po najnižjih cenah. — Vsakovrstne poprave izvršujejo se točno in vestno.

Ignacij Berthold.
Ehrenhausen na Štajerskem.

Preselitev prodajalnice.

Dovoljujem si uljudno naznaniti, da sem založno Mageregg-skega mlina za žito in Ehrenhausen-ske fabrike za špirit in drože, ktera se je doslej, in sicer nad 40 let, nahajala v kosarnskih ulicah hiš. št. 3, preselil z mesecem junijem t. l. v svojo lastno hišo, šolske ulice št. 18, ter prosim vse moje p. n. častite kupovalce, da mi izvolijo tudi v prihodnje s svojimi naročili naklonjeni ostati.

V Celovcu, 20. junija 1887.

Spoštovanjem

Peter Mayer.

ŽELODČEVA ESENCA
lekarja **Piccoli** ja
v Ljubljani

rešila me je od nepopisljivih muk, koje sem trpel vsled želodčeve obolelosti veliko let! vsa umetnost in věde zdravništva obupala je nad menoj in gotovo bi bil že danes pokopan, ko bi ne našel rešilne roke v tem neprecenljivem sredstvu, ki me je rešilo pogubne bolezni.

H. Hermann, delovodja v Tržaškem arsenalu.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gl. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 15 kr. se prodaja v Celovcu pri lekarju V. Thurnwaldu na Novem trgu; v Beljaku pri Scholzu, dr. Ernst Kumpfu, lekarju; v Trbižu pri Sieglu; v Gradcu pri Eichler in Nedvedu; v Mariboru pri Bancalariju; v Celju pri Kupferschmiedu.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji celo leto gl. 4.60, pol leta 2.30, četrt leta 1.55.